

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ВЕЩЕР

Превод от полски: Васил Велчев, 2008

chitanka.info

I

По-късно говореха, че този човек е дошъл от север, откъм Въжените порти. Той вървеше пеша и водеше за юздата натоварения с дисаги кон. Беше късен следобед и дюкянчетата на въжарите и сарачите вече бяха затворени, а уличката бе опустяла. Беше топло, но човекът носеше на раменете си черно наметало. Набиваше се на очи.

Спря се пред странноприемницата „Стария Наракорт“, постоя малко, заслушан в глъчката от гласовете вътре. Кръчмата на странноприемницата беше пълна с хора, както винаги по това време.

Непознатият не влезе в „Стария Наракорт“. Поведе коня си нататък по уличката. Там имаше друга кръчма, по-малка, на име „При лисицата“. Тя беше празна — нямаше особено добра слава.

Кръчмарят вдигна глава от кацата с кисели краставички и измери госта с поглед. Чужденецът, все още с наметалото, стоеше неподвижно пред тезгяха и мълчеше.

— Какво ще желаете?

— Бира — каза непознатият. Гласът му беше неприятен.

Кръчмарят избърса ръце в платнената си престилка и напълни една нащърбена глинена халба.

Непознатият не беше стар, но косите му бяха почти напълно бели. Под наметалото си носеше протрит кожен кафтан, с върви при врата и на раменете. Когато свали наметалото си, стана ясно, че на ремък на гърба му е окачен меч. В това нямаше нищо странно, във Визим всички ходеха въоръжени, но никой не носеше меча си на гърба си, сякаш е лък или колчан.

Непознатият не седна на масата, където се бяха събрали малцина посетители, а остана при тезгяха, изучавайки с поглед кръчмаря. Отпи от халбата и каза:

— Търся стая за нощуване.

— Нямам — измърмори кръчмарят, загледан в обувките му — прашни и мръсни. — Попитайте в „Стария Наракорт“.

— Искам тук.

— Нямам.

Кръчмарят най-накрая разпозна акцента на непознатия. Ривиец.

— Ще платя — каза чужденецът тихо, сякаш някак неуверено. В този момент започна цялата тази гадна история. Един дангалак с белези от шарка по лицето, който от момента на появата на чужденеца не беше спирал да го гледа навъсено, стана и се приближи до тезгяха. Двата му приятели застанаха на не повече от две крачки зад него.

— Няма места, безделнико, ривийски скитнико — изрева човекът с белези от шарка, заставайки плътно до непознатия. — Тук, във Визим, не ни трябва такива. Това е порядъчен град!

Непознатият взе халбата си и се отдръпна. Погледна кръчмаря, но оня извърна поглед. И през ум не му минаваше да защити ривиеца. Пък и кой обича ривийците?

— Всеки ривиец е крадец — продължаваше мъжът с белезите, от когото лъхаше на бира, чесън и злоба. — Чуваш ли какво ти говоря, гадино?

— Не чува, ушите му са пълни с лайна — обади се единият от двамата отзад, а другият се изкикоти.

— Плащай и изчезвай! — изкрещя сипаничавият.

Едва сега непознатият го погледна.

— Ще си допия бирата.

— Ще ти помогнем — каза грамадният, изби халбата от ръката му, хвана го за рамото и впи пръстите на другата си ръка в ремъка, препасан през гърдите му. Единият от двамината отзад вдигна юмрук, но чужденецът се завъртя на място, като така накара сипаничавия да загуби равновесие. Мечът изсъска в ножницата и проблесна за миг под светлината на факлите. Настана суматоха. Някой извика. Един от посетителите хукна към изхода. Някакъв стол се стовари с трясък, глинени съдове пляскаха приглушено при падането си на пода. Кръчмарят с трепереци устни гледаше чудовищно разсеченото лице на сипаничавия, който, вкопчил пръсти в ръба на тезгяха, се свличаше и изчезваше от поглед, сякаш потъваше. Другите двама лежаха на пода. Единият беше неподвижен, другият се извиваше и трепереше в бързо увеличаваща се тъмна локва. Във въздуха вибрираше пронизителен истеричен вик на жена. Кръчмарят се разтрепери, заразмахва ръце и започна да повръща.

Непознатият отстъпи към стената. Присвит, концентриран, бдителен. Държеше меча с двете си ръце, движейки върха на острието във въздуха. Никой не помръдваше. Страхът като студена кал беше полепнал по лицата, сковаваше крайниците, запушваше гърлата.

В кръчмата с гръм и трясък нахлуха трима стражи, очевидно оказали се наблизо. Обвитите им в ремъци тояги бяха приготвени, но щом видяха трупове, те веднага извадиха мечове. Ривиецът опря гръб в стената и измъкна с лявата си ръка кама от ботуша си.

— Хвърли го! — изкрещя един от стражите с треперещ глас. — Хвърли го, разбойнико! Ще дойдеш с нас!

Вторият страж изрита масата, която му пречеше да мине отстрани на ривиеца.

— Извикай още хора, Треска! — извика той на онзи, който стоеше най-близо до вратата.

— Няма нужда — рече непознатият и свали меча. — Сам ще дойда.

— Ще дойдеш, кучи сине, но вързан с въже! — закрещя онзи, на който му трепереше гласът. — Хвърли меча, да не ти счупя главата!

Ривиецът се изправи. Бързо прехвърли меча в лявата си ръка, а с дясната, насочена към стражите, светкавично начерта сложен Знак във въздуха. Гвоздеите, които покриваха нагъсто дългите до самите лакти маншети на кожения кафтан, проблеснаха.

Стражите моментално отстъпиха, прикривайки лицата си с горната част на ръцете. Някой от другите в кръчмата побягна към вратата. Жената отново запищя — диво, ужасено.

— Сам ще дойда — повтори непознатият със звучен, метален глас. — А вие тримата — пред мен. Водете ме при кмета. Не знам пътя.

— Да, господине — промърмори стражът, навеждайки глава. Тръгна към вратата, озъртайки се неуверено.

Другите двама побързаха да излязат подире му. Непознатият ги последва, след като прибра меча в ножницата и камата — в ботуша. Когато минаваха покрай масите, посетителите прикриваха лица с кафтаните си.

II

Велерад, кметът на Визим, се почеса по брадичката и се замисли. Не беше нито суеверен, нито страхлив, но не му харесваше идеята да остане насаме с белокосия. Най-накрая се реши.

— Излезте — нареди той на стражите. — А ти седни. Не, не тук. Там, по-надалеч, ако нямаш нищо против.

Непознатият седна. Вече нямаше нито меч, нито черно наметало.

— Слушам те — каза Велерад, играейки си с тежкия боздуган, сложен на масата. — Аз съм Велерад, кметът на Визим. Имаш ли да кажеш нещо, господин разбойнико, преди да те хвърлят в ямата? Трима убити, опит за урочасване — не е зло, никак не е зло. За такива неща тук, във Визим, побиваме на кол. Но аз съм справедлив човек, първо ще те изслушам. Говори.

Ривиецът разкопча салтамарката си и извади свитък от бяла козя кожа.

— Закачвате ги на кръстопътищата и по кръчмите — каза той тихо. — Истина ли е това, което е написано?

— А! — промърмори Велерад, като гледаше гравиранието по кожата руни. — Ето каква била работата. Как не се сетих по-рано. Да, истина е, самата истина. Подписано е: Фолтест, крал и господар на Темерия, Понтар и Махакам. Значи е истина. Но посланието си е послание, а законът — закон. Тук, във Визим, законите се спазват и цари ред. Не е позволено да се убиват хора. Разбра ли?

Ривиецът кимна, че е разбрал. Велерад запъшка гневно.

— Имаш ли вещерски знак?

Непознатият отново бръкна под салтамарката си и извади кръгъл медальон на сребърна верижка. На него беше изобразена озъбена вълча глава.

— Имаш ли си име? Каквото и да е, не те питам от любопитство, а за улесняване на разговора.

— Гералт.

— Гералт да бъде. Ако се съди по произношението — от Ривия?

— От Ривия.

— Знаеш ли какво, Гералт? За това — Велерад тупна с длан по козята кожа — по-добре забрави. Това е сериозна работа. Мнозина се пробваха. Това, братко, не ти е като да изкормиш двама-трима нехранимайковци.

— Знам. Това е професията ми, кмете. Написано е: три хиляди орена награда.

— Три хиляди. — Велерад издаде напред устни. — И принцесата в добавка, както разправят хората, макар че това милостивият Фолтест не го е написал.

— Не съм заинтересован от принцесата — изрече спокойно Гералт. Седеше неподвижно, с ръце на коленете. — Написано е: три хиляди.

— Какви времена — въздъхна кметът. — Какви келяви времена. Само преди двайсет години кой би помислил, дори на пияна глава, че ще се появи такава професия? Вещери! Странстващи убийци на василиски! Обикалящи като амбулантни търговци изтребители на дракони и зомбирани удавници. Гералт? На вас позволено ли ви е да пиете бира?

— Разбира се.

Велерад плесна с длани.

— Бира! — извика той. — А ти, Гералт, седни по-близо. Какво седиш там?

Бирата беше студена и пенлива.

— Келяви времена настанаха — продължи монолога си Велерад, отпивайки от халбата. — Навъдиха се всякакви гнусотии. В Махакам, в планините, е пълно с боболаци. В горите преди виеха вълци, а сега, без майтап: вампири, всякакви боровици, където и да погледнеш — върколаци или други гадости. По селата банши отвлечат деца, случаите приближават стотина. Болести, за които никой отдавна не е чувал, косите да ти настръхнат. И отгоре на всичко — това! — Той побутна свитъка върху масата. — Нищо чудно, Гералт, че има такава търсене на вашите услуги.

— Това е кралско послание, кмете — вдигна глава Гералт. — Знаете ли подробности?

Велерад се облегна в стола си и сплете пръсти върху тумбака си.

— Подробности, казваш? Е, знам. Не е точно от първа ръка, но от надеждни източници.

— Точно това ми трябва.

— Упорит си. Е, както искаш. Слушай тогава. — Велерад отпи от бирата и снижи глас. — Нашият милостив Фолтест, още докато беше принц, по времето на стария Медел, баща му, показва на какво е способен, а той е способен на много неща. Надявахме се, че това ще отмине с течение на времето. Но скоро след коронасването му, след смъртта на стария крал, Фолтест надмина себе си. Настръхнаха ни косите. Накратко казано: направи дете на собствената си сестра Ада. Ада беше по-млада от него, постоянно бяха заедно, но никой нищо не подозираше, освен може би кралицата... Накратко: ненадейно Ада с ей-такъв корем, а Фолтест започва да говори за сватба. Със сестра си, схващаш ли, Гералт? Ситуацията вече излизаше извън контрол. И в този момент Визимир от Новиград реши да даде на Фолтест своята Далка, изпрати делегация, и тук трябваше да удържаме краля за ръцете и краката, за да не прогони и оскърби пратениците. Размина се, и добре, че стана така, защото ако го бяхме обидили, Визимир щеше да ни разкатае. После, не без помощта на Ада, която имаше влияние върху брат си, успяхме да убедим хлапака да не бърза със сватбата. Е, а после Ада роди, когато се очакваше, че как иначе. А сега слушай, че тогава започна всичко. Това, което се роди, почти никой не го видя, освен акушерките — едната скочи от прозореца и се утрепа, другата се побърка и до ден-днешен не се е оправила. Ако се съди по това, новороденото не е било особено красиво. Било е момиченце. Впрочем, веднага е умряло — струва ми се, че никой не е бързал да прерязва пъпната връв. Ада, за свое щастие, не преживя раждането. А после, братко, Фолтест за пореден път постъпи глупаво. Трябваше да нареди да изгорят трупа на изродчето или да го закопаят някъде, а не да го слага в саркофаг в подземията на двореца.

— Късно е да умуваме какво е трябвало да се направи — вдигна глава Гералт. — Във всеки случай е трябвало да се извика някой от Просветените.

— Говориш за онези измамници със звездите на шапките? Че как, тук се стекоха десетки от тях, но чак след като стана ясно какво лежи в саркофага. И че излиза от него нощем. Но не започна да излиза веднага, не. Седем години след погребението всичко беше спокойно. И

ненадейно една нощ, беше пълнолуние — крясъци в двореца, писъци, суматоха! Какво да ти обяснявам, сам знаеш, чел си това послание. Бебето пораснало в ковчега, и то доста, да не говорим за зъбите му. С други думи — вампирка. Жалко, че не си виждал някой от трупове, като мен. Иначе щеше да заобиколиш Визим отдалеч.

Гералт мълчеше.

— И тогава — продължи Велерад, — както вече ти казах, Фолтест повика при нас цяла тълпа магьосници. Говореха един през друг, едва не се сбиха с онези свои жезли, които носят, очевидно, за да отпъждат кучетата, когато ги нападат. А аз мисля, че ги нападат редовно. Извинявай, Гералт, ако имаш друго мнение за магьосниците, предполагам, че и в твоята професия ги има, но според мен те са паразити и глупаци. Към вас, вещерите, сред народа има повече уважение и доверие. Вие сте, така да се каже, по-конкретни.

Гералт се усмихна, но премълча.

— Но по въпроса. — Кметът погледна в халбата си и доля бира на себе си и на ривиеца. — Някои от съветите на магьосниците съвсем не изглеждаха глупави. Един предлагаше да се изгори вампирката заедно с двореца и саркофага, друг съветваше да ѝ се отсеке главата с лопата, останалите бяха привърженици на забиването на колове от трепетлика в различни части на тялото — разбира се, през деня, когато дяволицата спи в ковчега си, изтощена след нощните веселия. За съжаление намери се един, шут с островърха шапка на плешивата си глава, гърбав отшелник, който измисли, че това са магии, които могат да бъдат премахнати, и че вампирката отново може да стане дъщерята на Фолтест, красива като картинка. Трябвало само той да остане в криптата през цялата нощ — и това е всичко. След което, можеш да си представиш що за малоумник беше, отиде да ноцува в двореца. Както сам се досещаш, от него не остана много, май само шапката и жезъла. Но Фолтест се вкопчи в тази идея като трън за опашката на куче. Забрани всички опити да се убива вампирката и извика шарлатани от всички възможни кътчета на страната, които да се опитат да развалят магията. Колко колоритна беше тази компания! Някакви сгърчени старици, някакви недъгави, мръсни, братко, въшливи, жал да ти стане. И като започнаха да магьосничат — главно над чиниите и халбите. Разбира се, някои от тях Фолтест или Съветът разобличиха бързо, някои дори обесиха на оградите от колове, но твърде малко, твърде

малко. Аз всичките бих ги обесил. Сигурно е излишно да споменавам, че междуременно вампирката успя да изяде още народ, без да обръща внимание на мошениците и техните заклинания. Както и че Фолтест вече не живееше в двореца. Никой вече не живееше там.

Велерад замълча и отпи от бирата. Гералт също мълчеше.

— И това, Гералт, продължава вече шест години, защото туй нещо се роди преди четиринайсет години. През това време имахме и много други грижи, защото воювахме с Визимир от Новиград, но по напълно прилични, разбираеми причини, заради преместване на пограничните стълбове, а не заради някакви дъщери или роднински отношения. Фолтест, между другото, вече започва да говори за брак и да разглежда изпратените от съседските кралски двореци портрети, които по-рано би хвърлил в отходната яма. Но от време на време отново го обхваща тази мания и изпраща конници да търсят нови магьосници. Е, и награда обеща, три хиляди, заради което се стекоха неколцина откачалки, странстващи рицари, дори един пастир, известен в цялата околност кретен, нека почива в мир. А вампирката добре си живее. Само от време на време разкъсва по някого. Свиква се с това. А от онези герои, които се опитват да свалят магията от нея, ползата е поне, че вампирката се наядва на място и не излиза извън двореца. А Фолтест има нов дворец, съвсем приличен.

— За шест години — Гералт вдигна глава. — За шест години никой не свърши работа?

— Не — Велерад изгледа вещера проникателно. — Сигурно защото е невъзможно да се свърши и ще се наложи да се примири с това. Говоря за Фолтест, нашия милостив и любим владетел, който все още заковава тези послания по кръстопътищата. Само че доброволците понамаляха. Наистина, наскоро се появи един, който обаче искаше непременно да получи тези три хиляди предварително. Е, сложихме го в чувал и го хвърлихме в езерото.

— Навъдиха се мошеници.

— Така си е. Даже са прекалено много — съгласи се кметът, без да изпуска вещера от поглед. — Затова, когато отидеш в двореца, не искай златото предварително. Ако изобщо отидеш, разбира се.

— Ще отида.

— Е, твоя работа. Но помни и моя съвет. Ако става въпрос за наградата, в последно време започнаха да говорят за втората ѝ част,

казах ти за нея. Принцесата — за съпруга. Не знам кой го е измислил това, но ако вампирката изглежда така, както разправят, шегата се получава изключително мрачна. Но пък се намериха глупаци, които да хукнат в галоп към двореца, и веднага се разнесе вестта, че се е появила възможност да се влезе в кралското семейство. По-конкретно — двама чираци обуцари. Защо обуцарите са такива глупаци, Гералт?

— Не знам. А вещици, кмете? Опитвах ли?

— Имаше няколко, че как иначе? Но най-често, когато чуех, че вампирката не бива да се убива, а да се свали магията от нея, свиваха рамене и си тръгваха. Заради което моето уважение към вещиците значително нарасна. Е, а после дойде един, по-млад от теб, не му запомних името, ако изобщо си го е казал. Той опита.

— Е, и?

— Зъбатата принцеса беше разхвърляла вътрешностите му на бая разстояние. Около половин изстрел с лък.

Гералт поклати глава.

— И това ли е всичко?

— Имаше още един.

Велерад замълча. Гералт не го прикани да продължи.

— Да — каза най-накрая кметът. — Имаше още един. Отначало, когато Фолтест го заплаши с бесило, ако убие или осакати вампирката, той само се разсмя и започна да си събира багажа. Но после...

Велерад отново снижи гласа си почти до шепот и се наведе над масата:

— После се зае със задачата. Виждаш ли, Гералт, тук, във Визим, има няколко разумни люде, дори на високи длъжности, на които всичко това им е омръзнало. Говори се, че те са убедили тайно вещица да убие вампирката без никакви церемонии и вълшебства, а на краля да каже, че вълшебството не е подействало, че дъщеря му е паднала от стълбите, с други думи — че е станал нещастен случай. Кралят, естествено, ще се разгневи, но всичко ще завърши с това, че няма да плати нито орден за награда. Хитрият вещиц отговори, че безплатно можем и сами да се опитаме да убием вампирката. Какво да се прави... отстъпихме, потъргувахме... Само че нищо не излезе от това.

Гералт вдигна вежди.

— Нищо, казвам — продължи Велерад. — Вещерът не поиска да отиде веднага, първата нощ. — Мота се, дебна, обикаля из околността.

Най-накрая, разправят, видял вампирката, вероятно в действие, защото чудовището не излиза от ковчега само за да поразкърши снага. Видял я и същата нощ офейка. Без да си вземе довиждане.

Гералт изкриви леко устни в нещо като усмивка и каза:

— Разумните хора вероятно още имат тези пари. Вещерите не взимат предварително.

— Да — отвърна Велерад, — вероятно ги имат.

— И колко са? Според слуховете?

Велерад се усмихна.

— Някои казват, че са осемстотин.

Гералт поклати глава.

— А други твърдят — промърмори Велерад, — че са хиляда.

— Не е много щедро, като се има предвид, че слуховете обикновено преувеличават. В края на краищата кралят дава три хиляди.

— Не забравяй за принцесата — изрече подигравателно Велерад.

— За какво да го обсъждаме? Естествено че няма да получиш тези три хиляди.

— Откъде знаеш?

Велерад тресна с длан по масата.

— Гералт, не ми разваляй мнението за вещерите! Това продължава вече повече от шест години. Вампирката убива до петдесет човека годишно, сега по-малко, защото всички стоят далеч от двореца. Не, братко, аз вярвам в магии, виждал съм какво ли не, и вярвам, донякъде, разбира се, в способностите на маговете и вещерите. Но това разваляне на магията е глупост, измислена от гърбав и сополив старец, оглупял от отшелнически си недоимък; глупост, в която не вярва никой. Освен Фолтест. Не, Гералт! Ада роди вампирка, защото спа със собствения си брат. Такава е истината и никакви чародейства няма да помогнат тук. Вампирката яде хора като вампирка и трябва да бъде убита, нормално и просто. Слушай, преди две години хората от някакво затънтено място край Махакам, на които някакъв дракон им ядял овцете, се събрали, утрепали го с тоягите си и дори не сметнали за нужно да се хвалят много-много. А ние тук, във Визим, очакваме чудо и по всяко пълнолуние запираме вратите си или завързваме престъпниците на стълб пред двореца с надеждата, че вампирката ще се наяде и ще се върне в ковчега.

— Добър подход — усмихна се вешерът. — Престъпността намаля ли?

— Ни най-малко.

— Как да стигна до двореца — този, новия?

— Лично ще те съпровозя. А какво става с предложението на разумните хора?

— Кмете — каза Гералт, — защо бързаш? Нали наистина по време на работа може да стане нещастен случай, въпреки моето желание. Тогава разумните хора ще трябва да помислят как да ме спасят от гнева на краля и да подготвят онези хиляда и петстотин орена, за които говорят... хората.

— Ставаше въпрос за хиляда.

— Не, господин Велерад — рече решително вешерът. — Този, на когото сте давали хиляда, е избягал още като е видял вампирката и дори не се е пазарил. Значи рискът струва доста повече от хиляда. Дали струва повече от хиляда и петстотин — ще видим. Разбира се, ще се сбoguвам предварително.

Велерад се почеса по тила.

— Хиляда и двеста?

— Не, кмете. Това не е лесна работа. Кралят дава три, а трябва да ви кажа, че понякога е по-лесно да се свали магията, отколкото да се убие. В края на краищата някой от тези преди мен щеше да убие вампирката, ако беше толкова лесно. Мислите ли, че са позволили да бъдат изядени само защото ги е било страх от краля?

— Е, добре, братко — поклати тъжно глава Велерад. — Договорихме се. Само че на краля нито дума за нещастен случай по време на работа. От все сърце те съветвам.

III

Фолтест беше слаб, с красиво — прекалено красиво — лице. Все още нямаше четирийсет, както прецени вещерът. Седеше на нисък, резбован стол от черно дърво и бе изпънал крака към огнището, до което се грееха две кучета. До него, върху един сандък, беше седнал възрастен брадат мъж със здраво телосложение. Зад краля стоеше друг, разкошно облечен, с гордо изражение на лицето. Велможа.

— Вещер от Ривия — каза кралят след минутното мълчание, което се възцари след встъпителната реч на Велерад.

— Да, господарю. — Гералт наведе глава.

— От какво ти е побеляла косата? От магии? Виждам, че не си стар. Е, добре, добре. Това е шега, не отговаряй. Както предполагам, имаш някакъв опит?

— Да, господарю.

— Бих искал да послушам.

Гералт се наведе още по-ниско.

— Нали знаете, господарю, че кодексът ни забранява да говорим за това, което правим.

— Удобен кодекс, любезни вещерю, много удобен. Но все пак така, без подробности... Имал ли си работа с боровици?

— Да.

— С горски духове?

— Да.

Фолтест се поколеба.

— С вампири?

Гералт вдигна глава и погледна краля в очите.

— Да.

Фолтест извърна поглед.

— Велерад?

— Слушам, милостиви господарю.

— Обясни ли му нещата?

— Да, милостиви господарю. Той твърди, че може да се махне магията от принцесата.

— Това го знам отдавна. А по какъв начин, любезни вещерю? А, да, кодексът. Добре. Само една малка забележка. Идваха тук при мен няколко вещици. Велерад, разказа ли му? Добре. Така че ми е ясно, че вашата специалност предвижда главно умъртвяване, а не премахване на магии. Но ако падне и косъм от главата на дъщеря ми, ти ще сложиш своята на дръвника. Това е всичко. Острит и вие, господин Сегелин, останете и му разкажете всичко, което поиска. Те винаги много питат, вещиците. Нахранете го и нека живее в двореца. Няма защо да се шляе по кръчмите.

Кралят се изправи, подсвирна на кучетата и тръгна към вратата, разхвърляйки сламата, покриваща пода на стаята. На вратата се обърна и рече:

— Ако се получи, вещерю, наградата е твоя. Може да добавя нещо, ако се представиш добре. Разбира се, в приказките за даването на принцесата за съпруга няма нищо вярно. Надявам се, не мислиш, че ще дам дъщеря си на първия срещнат скитник?

— Не, господарю, не мисля.

— Добре. Това доказва, че не си глупав.

Фолтест излезе и затвори вратата след себе си. Велерад и велможите, които до момента стояха прави, седнаха на масата. Кметът допи наполовина пълната чаша с вино на краля, погледна в каната и изруга. Острит, който беше седнал на стола на краля, гледаше вещица изпод вежди, пригласяйки резбованите странични облегалки. Сегелин, брадатият, кимна на Гералт.

— Сядайте, любезни вещерю, сядайте. Сега ще донесат вечеря. Какво искате да знаете? Кметът Велерад, мисля, ви е казал всичко. Познавам го и съм сигурен, че е казал по-скоро повече, отколкото по-малко.

— Имам само няколко въпроса.

— Питайте.

— Кметът каза, че след появата на вампирката кралят е извикал много Просветени.

— Така беше. Само не казвайте „вампирката“, а „принцесата“. Така ще ви бъде по-лесно да не се изпуснете пред краля... и да избегнете свързаните с това неприятности.

— Сред Просветените имаше ли някой известен? Прочут?

— Такива имаше и тогава, и по-късно. Не помня имена... А вие, господин Острит?

— Не помня — каза велможата. — Но помня, че някои имаха слава и признание. За това говореха мнозина.

— Съгласни ли бяха по въпроса, че магията може да се премахне?

— Бяха далеч от съгласието — усмихна се Сегелин. — По всеки един въпрос. Но изказаха такова предположение. Ставаше въпрос за прост метод, който изобщо не изисква магически способности, и доколкото разбрах, същността му беше в това да се прекара нощта, от залез до трети петли, в подземията до саркофага.

— Какво по-лесно от това? — изсмя се Велерад.

— Искам да ми опишете как изглежда... принцесата.

Велерад скочи от стола.

— Принцесата изглежда като вампирка! — изкрещя той. — Като най-вампирската вампирка, за която съм чувал. Нейно Височество кралската дъщеря, проклетият изрод, е четири лакти висока, прилича на бирена бъчва, устата ѝ е от ухо до ухо, пълна със зъби, остри като ками, има червени очи и коси. Лапите ѝ с нокти като на дива котка висят до самата земя. Чудно как още не са започнали да изпращат нейни миниатюри по приятелските дворове. Принцесата, чумата да я тръшне дано, вече е на четиринайсет години, време е да я дадат за съпруга на някой принц!

— Успокой се, кмете — намръщи се Острит, поглеждайки към вратата. Сегелин леко се усмихна.

— Описанието, макар и толкова образно, беше доста точно, а именно това беше нужно на уважаемия вещер, нали така? Велерад само забрави да добави, че принцесата се придвижва с невероятна бързина и че е доста по-силна, отколкото може да се съди по височината и структурата ѝ. А това, че е на четиринайсет, е факт. Ако изобщо има някакво значение.

— Има — каза вещерът. — А само при пълнолуние ли напада хора?

— Да — отвърна Сегелин. — Ако се случва извън стария дворец. Вътре в двореца хора са загивали независимо от фазите на луната. Но от двореца тя излиза само при пълнолуние, и то невинаги.

— Имало ли е поне един случай на нападение през деня?

— Не. През деня — не.

— Винаги ли изяжда жертвите си?

Велерад се изплю върху сламата.

— Стига, Гералт, сега ще вечеряме. Пфу! Изяжда ги, нахапва ги, оставя ги — винаги е различно, предполагам, зависи от настроението ѝ. На един беше отхапала само главата, неколцина беше изкормила, а други беше огризала до кости. Мамицата ѝ!

— Внимавай, Велерад — прошепна Острит. — За вампирката говори каквото искаш, но не обиждай Ада пред мен, както не би посмял и пред краля!

— А оцелял ли е някой от онези, които е нападнала? — попита вещерът, без да обръща внимание на избухването на велможата.

Сегелин и Острит се спогледаха.

— Да — каза брадатият. — В самото начало, преди шест години, тя се нахвърли на двама войници, застанали на стража при криптата. Единият успя да избяга.

— И по-късно — добави Велерад, — мелничарят, когото тя нападна край града. Помните ли?

IV

Доведоха мелничаря на другия ден, късно вечерта, в стаичката над караулното помещение, където бяха настанили вещера. Доведе го войник с наметало и качулка.

Разговорът не даде съществена информация. Мелничарят беше изплашен, мрънкаше и заекваше. Вещерът научи повече от белезите му: вампирката имаше впечатляваща захапка и наистина остри зъби, включително много дълги горни кучешки зъби — четири, по два от всяка страна. Ноктите, очевидно, бяха по-остри, отколкото на дивите котки, но не толкова извити. Точно това беше позволило на мелничаря да се измъкне.

След като приключи с оглеждането, Гералт освободи с кимане мелничаря и войника. Войникът избута младежа през вратата и свали качулката си. Това беше самият Фолтест.

— Не ставай — каза кралят. — Посещението ми е неофициално. Доволен ли си от разпита? Чух, че сутринта си бил в двореца.

— Да, господарю.

— Кога ще се захванеш за работа?

— До пълнолуние има четири дни. След пълнолуние.

— Искаш първо да я видиш?

— Няма нужда. Но ситата... принцеса... няма да е толкова подвижна.

— Вампирката, уважаеми, вампирката. Зарежи дипломатичността. Принцеса тя тепърва ще бъде. Всъщност точно за това искам да поговорим. Отговори ми, неофициално, кратко и ясно: ще бъде ли, или няма да бъде? Само не ми се скривай зад никакви кодекси.

Гералт потри челото си.

— Потвърждавам, че магията може да бъде премахната, господарю. И ако не греша, наистина чрез пренощуване в двореца. Ако вампирката бъде извън саркофага по трети петли, урочасването ще се развали. Обикновено точно така се постъпва с вампирите.

— Толкова лесно?

— Изобщо не е толкова лесно, господарю. Първо — трябва да преживея тази нощ. Второ — възможни са отклонения от нормата. Например: не една нощ, а три. Една след друга. Има и такива случаи... е... безнадеждни.

— Да — ядосано махна с ръка Фолтест. — Непрекъснато слушам това от кого ли не. Убийте чудовището, защото случаят е неизлечим. Уважаеми, сигурен съм, че с теб вече са разговаряли. Нали? Направо убивай човекоядката без церемонии, а на краля кажи, че не се е получило? Той няма да плати — обаче ние ще платим. Много удобно. И евтино. Защото кралят ще нареди да отсекаат главата на вещера или да го обесят, а златото ще си остане в джобовете.

— А кралят със сигурност ли ще нареди да обезглавят вещера?
— намръщи се Гералт.

Фолтест гледа дълго ривиеца в очите.

— Кралят не знае — изрече най-накрая той. — Но вещерът трябва да има предвид тази възможност.

Сега Гералт помълча.

— Смятам да направя всичко по силите си — каза след малко. — Но ако нещата тръгнат зле, ще се защитавам. Вие, господарю, също трябва да имате предвид тази възможност.

Фолтест се изправи.

— Ти не ме разбра. Не става въпрос за това. Ясно е, че ще я убиеш, ако стане напечено, независимо дали това ми харесва, или не. Иначе тя ще убие теб, това е сигурно. Не разгласявам това, но не бих наказал някой, който я убие при самоотбрана. Но няма да допусна да я убият, без да се опитат да я спасят. Вече се опитвах да подпалят стария дворец, стреляха по нея с лъкове, копах ями, слагаха уловки и капани, докато не обесих неколцина. Но не става въпрос за това. Слушай, уважаеми!

— Слушам.

— След трети петли вампирката няма да я има, ако съм разбрал правилно. А какво ще има?

— Ако всичко мине както трябва — четиринайсетгодишно момиче.

— С червени очи? Със зъби като на крокодил?

— Нормално четиринайсетгодишно момиче. Само че...

— Какво?

— Физически.

— Ето на! А психически? Всеки ден на закуска — кофа кръв? Момичешко бедро?

— Не. Психически... е невъзможно да се каже. Мисля, че ще е като... трудно е да кажа... три-четири годишно дете. Дълго време ще се нуждае от много грижи.

— Това е ясно. Уважаеми?

— Слушам ви.

— Това може ли да се върне при нея? По-късно?

Вещерът мълчеше.

— Аха — изрече кралят. — Може. И тогава — какво?

— Ако след дълга, няколкодневна липса на съзнание тя умре, тялото трябва да се изгори. Бързо.

Фолтест се навъси.

— Но не мисля, че ще се стигне дотам — добави Гералт. — За по-сигурно, господарю, ще ви дам няколко съвета как да намалите опасността.

— Още сега? Не е ли прекалено рано, уважаеми? А ако...

— Още сега — прекъсна го ривиецът. — Какво ли не се случва, господарю. Може да стане така, че на сутринта да намерите в криптата принцесата със свалена магия и моя труп.

— Дори това? Въпреки разрешението ми за самоотбрана? От което, изглежда, ти не се нуждаеш особено много...

— Това е сериозна работа, господарю. Рискът е много голям. Затова слушайте: принцесата трябва постоянно да носи на шията си сапфир, най-добре — инклуз, на сребърна верижка. Постоянно. Денем и нощем.

— Какво е това инклуз?

— Сапфир с мехурче въздух вътре. Освен това в камината на спалнята ѝ от време на време трябва да се изгарят клончета хвойна, жълт цветилник и лещак.

Фолтест се замисли.

— Благодаря за съветите, уважаеми. Ще се придържам към тях, в случай че... А сега ме слушай внимателно. Ако видиш, че случаят е безнадежден, убий я. Ако премахнеш магията, но разбереш, че момичето няма да бъде... нормално... ако у теб се появи дори сянка на

съмнение в това, че всичко е минало както трябва — убий я. Не се бой от мен. Аз ще ти се развикам пред хората, ще те изгоня от двореца и града, но нищо повече. Награда, разбира се, няма да ти дам. Може би ще си изтъргуваш нещо — знаеш от кого.

Двамата помълчаха.

— Гералт. — Фолтест за пръв път нарече вещера по име.

— Слушам ви.

— Колко истина има в слуховете, че детето е станало такова, а не друго, защото Ада беше моя сестра?

— Малко. Заклинанието трябва да се направи, такива заклинания не се появяват сами. Но мисля, че връзката със сестра ви е била причината да се направи заклинанието, и следователно е причина за този резултат.

— Така и предполагам. Така говореха някои от Просветените, макар и не всички. Гералт, откъде идват тези неща? Заклинанията, магиите?

— Не знам, господарю. Просветените се занимават с изследване на причините за тези явления. На нас, вещерите, ни е достатъчно да знаем, че с концентриране на волята могат да се предизвикат такива явления и как да боравим с тях.

— Да убивате?

— Най-вече. За това, впрочем, ни плащат най-често. По принцип хората просто искат да се предпазят от заплахата. Ако на съвестта на чудовището лежат и трупове, към мотивите се добавя и отмъщението.

Кралят стана, разходи се из стаята и спря пред окачения на стената меч на вещера.

— С този ли? — попита, без да поглежда Гералт.

— Не. Този е против хора.

— Да, чух за това. Знаеш ли какво, Гералт? Ще вляза с теб в криптата.

— Изключено.

Фолтест се обърна, очите му заискряха.

— Знаеш ли, магьоснико, че не съм я виждал нито веднъж? Нито при раждането, нито... по-късно. Страх ме беше. Може и да не я видя никога, нали? Имам право поне да видя как я убиваш.

— Повтарям — изключено е. Това ще означава сигурна смърт. И за мен също. Достатъчно е да отслабя вниманието си, волята си... Не,

господарю.

Фолтест се извърна и тръгна към вратата. На Гералт му се стори, че той ще излезе, без да каже нито дума, без прощален жест, но кралят се спря и го погледна.

— Ти будиш доверие — каза той. — Макар и да знам що за стока си. Разказаха ми какво е станало в кръчмата. Сигурен съм, че си убил тези главорези само за да вдигнеш шум, да смаеш хората и мен. Убеден съм, че си могъл да се справиш с тях и без да ги убиваш. Страхувам се, че никога няма да разбера дали отиваш да спасиш дъщеря ми или да я убиеш. Но съм съгласен и на това. Принуден съм да се съглася. И знаеш ли защо?

Гералт не отговори.

— Защото — каза кралят — мисля, че тя страда. Нали?

Вещерът гледаше проницателно краля. Не потвърди, не направи дори най-малък жест, но Фолтест знаеше. Знаеше отговора.

V

Гералт погледна за последен път през прозореца на двореца. Стъмваше се бързо. Отвъд езерото примигваха мъгливите светлини на Визим. Около двореца беше пустош — ивица ничия земя, с която за шестте изминали години градът се беше оградил от опасното място, без да остави нищо, освен развалини, изгнили греди и остатъци от ограда, която, явно, никой нямаше намерение да разглобява и пренася. В най-далечната точка, на другия край на града, беше пренесъл резиденцията си кралят — изпъкналата кула на новия дворец чернееше в далечината на фона на тъмносиньото небе.

Вещерът се върна при покритата с прах маса в празната и разграбена стаичка, където се подготвяше. Без да бърза, спокойно, грижливо. Знаеше, че има достатъчно време. До полунощ вампирката нямаше да излезе от криптата.

На масата пред него имаше малък окован сандък. Той го отвори. Вътре, едно до друго, в постланите със суха трева преградки, имаше шишенца от тъмно стъкло. Вещерът извади три от тях.

Вдигна от пода продълговат вързоп, плътно омотан с овчи кожи и завързан с ремък. Извади меч с украсена ръкохватка от една от черните блестящи ножници, покрити с редове рунически знаци и символи. Острието от чисто сребро светеше с идеален огледален отблясък.

Гералт прошепна някаква формула, изпи съдържанието на две от шишенцата, като след всяка глътка отпускате лявата си длан на ръкохватката на меча. После се загърна плътно с черното си наметало и седна на пода. В стаята нямаше нито един стол. Както, впрочем, и в целия дворец.

Седеше неподвижно, със затворени очи. Дишането му, в началото равномерно, изведнъж се ускори, стана хрипливо, неспокойно. А после съвсем спря. Сместа, с помощта на която вещерът беше подчинил на себе си всички органи на тялото си, се състоеше главно от чемерика, татул, глог и млечка. Останалите компоненти нямаха наименования на нито един от човешките езици. Ако Гералт не

беше приучен към тази смес още от детските си години, тя щеше да е смъртоносна за него.

Вещерът обърна рязко глава. Слухът му, сега изострен отвъд всякакви граници, с лекота улови в тишината шумоленето на стъпки по обраслия с коприва двор. Това не можеше да е вампирката. Все още беше прекалено светло. Той праметна меча на рамото си, скри вързопчето си в огнището на порутената камина и тихо, като прилеп, притича по стълбите.

На двора беше все още достатъчно светло, за да може приближаващият се да види лицето на вещиера. А това беше Острит. Той се отдръпна рязко, лицето му се изкриви от неволна гримаса на ужас и отвращение. Вещерът се усмихна накриво — знаеше как изглежда. След сместа от коприва, аконит и подъбиче лицето става по-бяло от тебешир, а зениците изпълват целите ириси. Затова пък микстурата позволяваше да се вижда и в най-голямата тъмнина, а Гералт се нуждаеше именно от това.

Острит се опомни бързо.

— Изглеждаш така, сякаш вече си труп, магьоснико — каза той. — Явно от страх. Не се бой. Нося ти живот.

Вещерът не отговори.

— Не чуваш ли какво ти казвам, ривийски знахарю? Ти си спасен. И богат. — Острит разклати в ръка доста голяма кесия и я хвърли в краката на Гералт. — Хиляда орена. Взимай ги, скачай на коня и се махай отгук.

Ривиецът продължаваше да мълчи.

— Какво си ме зяпнал? — повиши глас Острит. — И не ми губи времето. Нямам намерение да стоя тук до полунощ! Не разбираш ли? Не искам да махаш магията. Не, не мисли, че си отгатнал. Не съм заедно с Велерад и Сегелин. Не искам да я убиваш. Просто се махай. Всичко трябва да остане както си е било.

Вещерът не помръдна. Той не искаше велможата да разбере колко са се изострили и ускорили сега реакциите му. Стъмваше се бързо, но това беше само от полза на Гералт, защото дори полумракът беше прекалено ярък за разширените му зеници.

— А всъщност защо трябва да остане, както си е било? — попита той, като се стараеше да изговаря думите по-бавно.

Острит вдигна гордо глава:

— Това определено не е твоя работа.

— А ако вече знам?

— Интересно...

— По-лесно ще е да свалиш Фолтест от трона, ако вампирката досажда на хората? Ако кралската лудост най-накрая омръзне и на велможите, и на народа, нали? Дойдох при вас през Редания и Новиград. Там на всеки ъгъл говорят, че мнозина във Визим гледат на крал Визимир като на спасител и истински монарх. Но мен, господин Острит, не ме интересуват нито политиката, нито наследяването на тронове, нито дворцовите преврати. Аз съм тук, за да си свърша работата. Никога ли не сте чували за чувство за дълг и най-обикновена порядъчност? За професионална етика?

— Не забравяй с кого говориш, скитнико! — извика яростно Острит и стисна ръкохватката на меча си. — Стига ми толкова, не съм свикнал да споря с когото и да било! Вижте го него — етика, кодекси, морал?! И кой ги споменава? Разбойник, който, едва дошъл, вече уби трима? Който се кланяше на Фолтест, а зад гърба му търгуваше с Велерад като наемен убиец? И ти се осмеляваш да надигаш глава, робе? Правиш се на просветен? Маг? Вълшебник? Ти, смотан вещер! Махай се оттук, докато не съм ти разбил черепа.

Вещерът дори не трепна, продължаваше да си стои спокойно.

— По-добре вие си тръгнете, Острит — каза той. — Стъмва се.

Острит отстъпи и моментално извади меча си.

— Ти сам пожела това, магьоснико! Ще те убия! Твоите фокуси няма да ти помогнат. Имам жабешки камък.

Гералт се усмихна. Мнението за мощта на жабешкия камък беше колкото широко разпространено, толкова и погрешно. Но вещерът нямаше намерение да хаби сили за заклинания, още по-малко пък да кръстосва сребърното си острие с оръжието на Острит. Той се гмурна под описващия кръгове меч и удари велможата в слепоочието със сребърните шипове на маншета си.

VI

Острит се свести бързо и сега се взираше в пълната тъмнина. Забеляза, че е завързан. Не видя Гералт, който стоеше точно до него, но съобрази къде е и започна да вие привлечено, ужасено.

— Мълчи — каза вещерът. — Ще я привлечеш по-рано, отколкото трябва.

— Проклет убиец! Къде си? Развържи ме веднага, негоднико! Ще те обесят за това, кучи сине!

— Мълчи.

Острит дишаше тежко.

— Ще я оставиш да ме изяде? Завързан? — попита той вече тихо и изруга почти шепнешком.

— Не — каза вещерът. — Ще те пусна. Но не сега.

— Мерзавец — изсъска Острит. — За да подмамиш вампирката?

— Да.

Острит млъкна и престана да се опитва да се измъкне; лежеше спокойно.

— Вещерю?

— Да?

— Аз наистина исках да сваля Фолтест. И не само аз. Но единствено аз желях смъртта му, исках той да умре в мъки, да полудее, жив да изгние. И знаеш ли защо?

Гералт мълчеше.

— Обичах Ада. Сестрата на краля. Любовницата на краля. Обичах я... Вещерю, тук ли си?

— Да.

— Знам какво си мислиш. Но не е имало такова нещо. Повярвай ми, не съм изричал никакви проклетия. Не съм познавач на магиите. Само веднъж, от озлобление, казах... Само веднъж. Вещерю? Слушаш ли?

— Слушам.

— Майка му е била, старата кралица. Със сигурност е била тя. Не можеше да гледа как той и Ада... Не съм аз. Само веднъж, разбираш ли, пробвах да избягаме, но Ада... Вещерю! Разсъдъкът ми се замъгли и казах... Вещерю? Аз ли съм бил? Аз ли?

— Това вече няма никакво значение.

— Вещерю? Наближава ли полунощ?

— Наближава.

— Пусни ме по-рано. Дай ми повече време.

— Не.

Острит не чу стърженето на вдигация се капак на саркофага, но вещерът го чу. Той се наведе и разряза с камата си въжетата на велможата. Острит не чака никакви думи, скочи и побягна, накуцвайки с изтръпналите си крака. Очите му вече толкова бяха свикнали с тъмнината, че виждаше пътя, водещ от главната зала към изхода.

От пода с грохот излетя плочата, блокираща входа на криптата. Гералт, предвидливо скрил се зад перилата на стълбището, видя уродливата фигура на вампирката, носеща се пъргаво, бързо и безпогрешно по посока на отдалечаващия се тропот от ботушите на Острит. Вампирката не издаваше ни най-малък звук.

Чудовищен, тътнещ, неистов вик разцепи нощта, разтърси старите стени и продължи да вибрира, ту заглъхвайки, ту усилвайки се. Вещерът не можеше да определи точно разстоянието — изостреният слух го подвеждаше, но знаеше, че вампирката е настигнала Острит бързо. Прекалено бързо.

Той излезе на средата на залата и застана до самия вход на криптата. Хвърли наметалото си. Раздвижи рамене, оправяйки положението на меча. Сложи си ръкавици. Имаше още малко време. Знаеше, че вампирката, макар и сита след последното пълнолуние, няма да остави скоро трупа на Острит. Сърцето и черният дроб бяха ценен хранителен запас за нея, който щеше да ѝ позволи да остане дълго в летаргия.

Вещерът чакаше. До съмване, според неговите пресмятания, оставаха още три часа. Кукуругането на петлите можеше само да го обърка. Впрочем, в околността най-вероятно изобщо нямаше петли.

В този момент той я чу. Тя вървеше бавно, шляпайки по пода. А после я видя.

Описанието беше точно: сплъстен ореол от червеникави коси обграждаше непропорционално голямата ѝ глава, разположена на къса шия. Очите ѝ светеха в мрака като два карбункула. Вампирката се спря, гледайки Гералт. Внезапно разтвори уста — сякаш да се изфука с белите си клиновидни зъбища, после хлопна челюстта си с такава сила, сякаш бе затворила капака на сандък. И веднага скочи — от място, без засилка, насочила към вещера окървавените си нокти.

Гералт отскочи встрани и я заобиколи в мълниеносен пирует. Вампирката се блъсна в него и се завъртя, разсичайки въздуха с извитите си нокти. Не загуби равновесие, нападна го отново, по средата на завъртането, и щракна със зъби до самите му гърди. Ривиецът отскочи на другата страна, трикратно промени посоката си на въртене в шумен пирует, дезориентирайки вампирката. Скочи силно, макар и без засилка, и я удари отстрани по главата със сребърните шипове, прикрепени над ръкавиците по кокалчетата на пръстите му. Вампирката изрева страшно, изпълвайки двореца с боботещо ехо, падна на земята, застина и започна да вие. Приглушено, злобно, яростно.

Вещерът се усмихна зловещо. Първото изпитание, както и очакваше, бе преминало успешно. Среброто беше убийствено за вампирите, както и за повечето чудовища, на които е даден живот чрез магия. Следователно звярът не беше различен от останалите, което даваше надежда, че магията може да се премахне. Сребърният меч, като крайно средство, можеше да му гарантира живота.

Вампирката не бързаше да напада. Сега тя се приближаваше бавно, озъбена, от устата ѝ течеше слюнка. Гералт отстъпи и тръгна да я заобиколи, пристъпвайки внимателно — ту забавяйки, ту ускорявайки движението си. Така разсейваше вниманието на вампирката и не ѝ позволяваше да се подготви за скок. И докато се движеше, той развиваше дълга тънка сребърна верига с тежест накрая.

В момента, в който вампирката се напегна и скочи, веригата изсвистя във въздуха, изви се като змия и мигновено се омота около ръцете, шията и главата ѝ. Без да довърши скока, вампирката падна, надавайки пронизителен писък. Гърчеше се на пода, крещеше зловещо от ярост и от болката, причинена от омразния метал. Гералт беше доволен — ако искаше да я убие, можеше да го стори без усилие. Но

той не извади меч. Засега нищо в поведението ѝ не подсказваше, че случаят е безнадежден.

Той отстъпи леко и без да изпуска от поглед извиващото се тяло на пода, задиша дълбоко, събирайки сили.

Веригата се пръсна, сребърните звена заваляха като дъжд във всички посоки и зазвънтяха по каменния под. Заслепената от ярост вампирка се хвърли в атака, надавайки вой. Гералт чакаше спокойно и с вдигнатата си дясна ръка чертаеше Знака Аард.

Вампирката отлетя на няколко крачки, сякаш я бяха ударили с чук, но се задържа на крака, изкара ноктите си и се озъби. Косите ѝ се вдигнаха и се раздвижиха, сякаш вървеше срещу силен вятър. С усилие, хриптейки, крачка след крачка, тя пристъпваше напред.

Гералт започна да се безпокои. Той, разбира се, не бе очаквал, че такъв елементарен Знак ще парализира вампирката, но и не очакваше тя да се измъкне толкова лесно. Не можеше да задържи Знака прекалено дълго — това го изтощаваше, а междувременно на вампирката ѝ бяха останали най-много десет крачки до него.

Той рязко свали Знака и отскочи встрани. Както и очакваше, заварената неподготвена вампирка полетя напред, загуби равновесие, преобърна се, плъзна се по пода и полетя по стъпалата през зеещия в пода вход на криптата. Отдолу се разнесе нечовешки вопъл.

За да спечели време, Гералт скочи на стълбището към галерията. Но не успя да измине и половината разстояние, когато вампирката излетя от криптата и се понесе към него, подобно на огромен черен паяк. Той я изчака да тръгне по стълбите, прехвърли се през перилото и скочи на пода. Вампирката се обърна, отблъсна се от стълбите и се хвърли върху него в невероятен, повече от десетметров скок. Вече не можеше да я заблуди толкова лесно с пируетите си — на два пъти ноктите ѝ раздраха кожения му кафтан. Но новият, отчаяно силен удар със сребърните шипове на ръкавицата се стовари върху вампирката. Тя се олюля. Гералт, усетил надигащата се в нея ярост, я отблъсна назад и с мощен удар я повали на пода.

Писькът ѝ беше по-силен от всички предишни. От тавана се посипа мазилка.

Вампирката скочи, треперейки от неудържима ярост и жажда за убийство. Гералт изчакваше. Вече беше извадил меч и описваше с него зигзаги във въздуха, пристъпваше, заобикаляше вампирката, като

внимаваше движенията на меча да не съвпадат с ритъма и темпото на крачките му. Вампирката не скочи. Приближаваше бавно и следеше с поглед блестящото острие.

Гералт спря рязко и застина с вдигнат над главата меч. Вампирката се обърка и също спря. Вещерът описа с острието си бавен полукръг и пристъпи към нея. После още веднъж. А след това скочи, като въртеше меча над главата си.

Вампирката настръхна и заотстъпва на зигзаг. Гералт вече беше до нея, острието проблясваше в ръцете му. Очите му светеха зловещо, а през стиснатите му зъби се изтръгна хриплив рев. Вампирката отново отстъпи, отхвърлена от мощта на концентрираните омраза, злоба и сила, излъчвани от нападателя ѝ, които се удряха в нея на вълни и се взривяваха в мозъка и вътрешностите ѝ. Уплашена до болка от непознатото за нея усещане, тя издаде тънък, вибриращ писък и започна да се върти на място. После хукна панически към мрачния лабиринт на коридорите на двореца.

Треперещ, Гералт стоеше наред залата. Сам. „Колко време ми трябваше — помисли си той, — за да може този танц на ръба на пропастта, този безумен, ужасен балет на битката да доведе до желания резултат — да постигна физическо сливане с противника, да проникна в дълбините на концентрираната воля, изпълваща вампирката. Злобната и болезнена воля, породена от нея.“ Потрепери, спомняйки си момента, в който бе погълнал този товар от зло, за да го отрази като огледало и да го насочи към чудовището. Никога не се беше сблъсквал с такава концентрация на омраза и безумие. Дори и при василиските, въпреки че имаха толкова лоша слава в това отношение.

„Още по-добре — мислеше той, докато вървеше към входа на криптата, огромната черна дупка в пода. — Така ударът, получен от нея самата, стана още по-силен.“ Това му даваше малко повече време да се подготви за следващите си действия, преди тя да се опомни от шока. Едва ли беше способен на още едно такова усилие. Действието на еликсира отслабваше, а до съмване оставаше доста време. Не можеше да допусне вампирката да проникне в криптата до изгрева, защото иначе целият му труд щеше да е напразен.

Слезе по стъпалата. Криптата беше малка и в нея имаше три каменни саркофага. Капакът на първия беше вдигнат. Гералт извади от

пазвата си третото шишенце, изпи бързо съдържанието му, влезе в саркофага и легна. Както и очакваше, саркофагът се оказа за двама — майката и дъщерята.

Сложи капака едва след като отново чу отгоре рева на вампирката. Легна по гръб до мумифицираните останки на Ада и начерта от вътрешната страна на капака Знака на Ирген. Сложи на гърдите си меча и постави малко пясъчно часовниче, пълно с фосфоресциращ пясък. Скръсти ръце. Вече не чуваше вресъците на вампирката, претърсваща двореца. Престана да чува каквото и да било — четирилистчето и лястовичата трева започваха да действат.

VII

Когато Гералт отвори очи, пясъкът в часовника беше изтекъл докрай, следователно летаргията му беше продължила дори повече, отколкото трябваше. Заслуша се, но не чу нищо. Сетивата му вече работеха нормално.

Взе меча в едната си ръка и прекара другата по капака на саркофага, изговаряйки някакво заклинание. После откряна леко капака.

Тишина.

Отмести капака още, изправи се в седнало положение с готов меч и подаде глава навън. В криптата беше тъмно, но вечерът знаеше, че на двора вече светлее. Щракна с огнивето, запали малко газениче и го вдигна. По стените на криптата заиграха странни сенки.

Нямаше никого.

Излезе от саркофага разбит, изтръпнал, схванат. И в този момент я видя. Лежеше по гръб до гробницата, гола, в несвяст.

Беше по-скоро грозновата. Слабичка, с малки остри гърди, мръсна. Светлочервените ѝ коси стигаха почти до кръста. Той сложи газеничето на капака на саркофага, отпусна се на колене до нея и се наведе. Устните ѝ бяха бледи, на скулата ѝ имаше голяма рана от неговия удар. Той свали ръкавицата си, остави меча и безцеремонно вдигна с пръст горната ѝ устна. Зъбите ѝ бяха нормални. Понечи да я хване за ръката, скрита в сплетените коси. Още не беше успял да напипа дланта ѝ, когато видя отворените ѝ очи. Прекалено късно.

Тя впи кривите си нокти в шията му и я раздра дълбоко. Кръвта му бликна по лицето ѝ. Тя изрева и посегна с другата ръка към очите му, но той падна върху нея, хвана двете ѝ ръце и ги притисна към пода. Тя щракна със зъби — вече прекалено къси — пред лицето му. Гералт я удари с чело в лицето и я притисна още по-силно. Тя вече нямаше предишната сила, само се извиваше под него, пицеше, разплисквайки кръвта — неговата кръв — заляла устата ѝ. Кръвта изтичаше бързо. Нямаше време за губене. Вечерът изруга и я ухапа силно по шията

край ухото, впи зъбите си и ги стиска, докато нечовешкият вой не стана тънък, отчаян вик, а после задъхан плач на обидено четиринайсетгодишно момиче.

Когато тя спря да мърда, той я пусна, вдигна се на колене, извади от джоба на ръкава си парче плат и го притисна към шията си. Напипа лежащия до него меч, доближи острието до гърлото на припадналото момиче и се наведе към ръката му. Ноктите бяха мръсни, пречупени, окървавени... но нормални. Напълно нормални.

Вещерът се изправи с усилие. През входа на криптата вече струеше лепкаво-мократа сивота на утрото. Той тръгна по стъпалата, но залитна и се отпусна тежко на пода. Проливащата се в намокрения плат кръв се спускаше по ръката му и капеше в ръкава му. Той разкопча кафтана си, разкъса ризата си и се зае да раздира ивици плат и да омотава шията си, знаейки, че му остава много малко време, че всеки момент ще изгуби съзнание...

Успя. И припадна.

Във Визим, отвъд езерото, един петел, разперил криле в студения, влажен въздух, хрипливо пропя за трети път.

VIII

Отвори очи и видя белосаните стени и тавана на стаята над караулното помещение. Раздвижи глава, направи гримаса от болката и застена. Шията му беше превързана плътно, солидно, професионално.

— Лежи, магьоснико — каза Велерад. — Лежи, не мърдай.

— Моят... меч...

— Да, да. Най-важното, разбира се, е сребърният ти вещерски меч. Тук е, не се притеснявай. И мечът, и сандъчето. И три хиляди орена. Да, да, не говори. Аз съм стар глупак, а ти — мъдър вещер. Фолтест не спира да повтаря това вече два дни.

— Два?

— Точно така, два. Добре те беше наредила, виждаше ти се всичко, което имаш там, в шията. Загуби много кръв. За щастие тръгнахме към двореца веднага след трети петли. Никой във Визим не мигна тази нощ. Не беше възможно да се заспи. Вие там вдигахте страхотна врява. Уморява ли те дърдоренето ми?

— Прин... цесата?

— Принцеса като принцеса. Слабичка. И някаква глупавичка. Не спира да плаче. И се напикава в леглото. Но Фолтест казва, че това ще се промени. Мисля, че не към по-лошо, а, Гералт?

Вещерът затвори очи.

— Добре, тръгвам си вече. — Велерад стана. — Почивай си. Но преди да си тръгна, кажи, защо си я ухапал? А, Гералт?

Вещерът спеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.